

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Ekoservis Ralsko s.r.o.**, se sídlem Mimoň, V Lukách 95/IV, IČ: 27327451, zast. JUDr. Petrem Doušou, advokátem se sídlem Mladá Boleslav, Laurinova 1049, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2009 č.j. 38950/ENV/09

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26.5.2009 č.j. 38950/ENV/09 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Douši.**

O d ů v o d n ě n í:

Krajský úřad Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 23.3.2009 č.j. KULK/14673/2009 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) uložil žalobci ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 185/2011 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) povinnost zaplatit základní složku poplatku za ukládání odpadů na řízenou skládku odpadů S-003 v k.ú. Svěbořice příjemci poplatků, tj. Městu Ralsko, za období od 1.6.2008 až 30.11.2008 v celkové výši 2.368.696,-Kč a penále ze zadržené částky v celkové výši 133.446,-Kč, a to do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně současně uložil žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním správního deliktu ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že správní orgán I. stupně obdržel dne 15.12.2008 žádost od Města Ralsko o uložení povinnosti žalobci zaplatit poplatky za ukládání odpadů na řízenou skládku v k.ú. Svěbořice za období od 1.6.2008 do 30.11.2008. Podle žadatele v tomto období došlo ke krácení odváděných poplatků ze strany provozovatele skládky - žalobce. Správní orgán I. stupně proto v této věci zahájil řízení, z průběžné evidence odpadů (vyhotovené žalobcem) zjistil množství odpadů, které byly v tomto období uloženy na skládku a z toho vypočetl poplatkovou povinnost v celkové výši 3.351.554,- Kč. Zjistil také, že žalobce za toto období uhradil Městu Ralsko částku 981.921,60 Kč, a na poplatcích tedy neodvedl částku 2.369.632,- Kč. Vydal proto rozhodnutí, ve kterém uložil žalobci povinnost tuto částku Městu Ralsko zaplatit. Podle § 47 odst. 1 zákona o odpadech se za neodvedený poplatek platí penále ve výši 0,5 %c ze zadržené částky denně. Celková výše penále za neodvedený poplatek za zkoumané období činí celkem 133.446,-Kč. Správní orgán I. stupně proto rozhodnutím uložil žalobci také povinnost zaplatit toto penále.

V odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že v tomto období zaplatil na poplatcích 1.062.217,50 Kč. Dále namítl, že poplatek byl vypočítán podle hmotnosti navezených odpadů na skládku, přičemž měl být vypočten dle vydaných faktur, resp. podle splatnosti jednotlivých faktur, tedy dle účetní evidence, ze které musí poplatková povinnost vycházet. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, podle kterého žalobce se svozovými společnostmi COMPAG SEVER s.r.o., a Technické služby Mimoň, s.r.o., dohodl splatnost faktur „na neurčito“. Uvedl, že splatnost byla dohodnuta exaktně v souladu s obchodním zákoníkem. Domnívá se, že rozhodování o povinnosti zaplatit poplatek je zbytečné, neboť probíhají jednání žalobce s Městem Ralsko o úhradě poplatků. Město Ralsko jako původní spoluvlastník skládky má podíl na technickém stavu skládky, tedy nese určitý podíl zodpovědnosti na vzniklém problému. Žalobce požádal odvolací orgán, aby mu dal prostor k dohodě s Městem Ralsko. Upozornil také na problémy, které má s Městem Nový Bor, u kterého má pohledávky ve výši 5 mil. Kč.

Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval § 45 - § 48 zákona o odpadech. Z těchto ustanovení dle žalovaného vyplývá, že provozovatel skládky vybírá poplatek při uložení odpadu na skládku. Je tedy jeho povinností poplatek vybrat. Zákon nestanoví formu a způsob, jakým provozovatel skládky poplatek vybere. Je na provozovateli, aby si způsob výběru poplatku stanovil sám, ale tak, aby zajistil jeho předání v zákonem stanovené lhůtě obci (§ 46 odst. 2 zákona o odpadech). Provozovatel skládky nemůže s poplatkem disponovat jinak, než stanoví zákon, tedy musí jej předat v zákonem stanovených lhůtách obci. Poplatek nemůže být předmětem „obchodu“ mezi provozovatelem skládky a původci odpadů, případně mezi provozovatelem skládky a oprávněnými osobami - svozovými firmami, které vybraly poplatky od původců, a přešly tak na ně povinnosti původců platit poplatek provozovateli skládky. Poplatek, který zaplatí původce, nepřechází jeho vybráním provozovatelem skládky do vlastnictví provozovatele skládky, ale je pouze v jeho dočasné držbě, protože je příjmem obce, na jejímž katastrálním území je skládka umístěna. Stejná situace je v případě, když poplatek vybere svozová firma (oprávněná osoba) při převzetí odpadu do vlastnictví od původce (§16 odst. 4 zákona o odpadech). I zde vybraný poplatek nepřejde do vlastnictví svozové firmy, která jej má pouze v držbě s tím, že je povinna jej předat provozovateli skládky při uložení odpadu na skládku. Ten je pak povinen poplatek předat zákonnému příjemci ve lhůtě stanovené zákonem. Dle žalovaného je běžnou praxí, že poplatek provozovatel skládky vybírá spolu se sjednanou cenou za uložení odpadu

na skládku, a to buď přímo hotově při převzetí odpadu na skládku, nebo je poplatek s cenou vyfakturován s běžnou lhůtou splatnosti 14 dní. Při platební kázni je proto snadné poplatek vybrat i bezhotovostním způsobem a předat jej obci v souladu s ust. § 46 odst. 2 zákona o odpadech. Toto však předpokládá, že provozovatel skládky bude chtít poplatek skutečně vybrat a nestanoví si několikaměsíční lhůty splatnosti, ač k tomu není žádný důvod, protože poplatky jsou již zaplacený původcem svozové firmě (oprávněné osobě), která je má v přechodném držení (tyto nejsou jejím vlastnictvím). Běžnou praxí provozovatelů skládek však je, že poplatky platí dle evidence odpadů (tuto praxi prováděl také právní předchůdce žalobce, což si žalovaný ověřil u firmy Marius Pedersen a.s., a také u firmy Gesta a.s. Rynoltice. Poplatky tedy nemohou být předmětem obchodu.

Žalovaný považuje neplacení poplatku za uložení odpadu na skládku žalobcem za společensky velmi nebezpečné jednání, které mu umožnila skutečnost, že je jako provozovatel skládky majetkově propojen se svozovými firmami COMPAG SEVER s.r.o., a Technickými službami Mimoň s.r.o. (od 24.9.2008 Technické služby Mimoň s.r.o., převzala na základě smlouvy o fúzi firma COMPAG SEVER s.r.o.). Žalobce a tyto svozové firmy mají stejné statutární zástupce a jsou to právě tyto firmy, od kterých žalobce nevybíral poplatky. Dle žalovaného se jedná o promyšlený záměr, kterým je jednoznačně poškozena obec Ralsko. Žalobce však tento stav popisuje tak, že „splatnost faktur byla smluvně stanovena zcela exaktně v souladu s obchodním zákoníkem.“

Dle žalovaného tedy neexistuje právní důvod vypočítávat poplatky dle vystavených faktur. Poplatky nemohou být předmětem obchodu mezi podnikajícími subjekty a nemůže se zde postupovat podle obchodního zákona. Všechny subjekty, které v procesu vybírání poplatků figurují a disponují poplatky v rámci jejich vybírání a placení oprávněnému příjemci, jsou vázány pouze zákonem o odpadech. Správní orgán I. stupně proto postupoval po právu, když poplatkovou povinnost vypočetl z průběžné evidence uložených odpadů na skládku, kterou vede provozovatel skládky - žalobce dle ust. 39 odst. 1 zákona o odpadech a dle § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Tato evidence skýtá veškeré údaje, které jsou potřebné k výpočtu poplatku.

K námitce žalobce, že v částce uhrazených poplatků chybí částka Kč 80.295,90 Kč, což je částka odpovídající závazku Města Ralsko vůči žalobci, která byla do zaplacených poplatků započtena, žalovaný konstatoval, že tato částka byla započtena až v měsíci srpnu v částce poplatku 203.319,90 Kč. Dopis žalobce o provedeném zápočtu došel Městu Ralsko dne 11.8.2008 a v tento den předmětné faktury (závazek Města Ralsko) v celkové částce zápočtu již byly Městem Ralsko žalobci uhrazeny. Tato skutečnost dle mínění žalovaného jednoznačně vyplývá z korespondence žalobce s Městem Ralsko, která je součástí spisu.

Další námitky uvedené v odvolání, které směřují do obchodních vztahů mezi žalobcem a Městem Nový Bor, žalovaný vyhodnotil jako jednostranně uvedená tvrzení, která nejsou zdokladována a s projednávanou věcí nesouvisí. Žalovaný v těchto záležitostech odkázal žalobce na soud. To se týká také dohody s Městem Ralsko o úhradě poplatků. Ze spisového materiálu totiž jednoznačně vyplývá, že k žádné dohodě nedošlo. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že toto řízení žádné dohody nenahrazuje ani nahrazovat nemůže a že dohoda s Městem Ralsko nemůže nahradit rozhodnutí správního orgánu dle zákona o odpadech. K tomu dodal, že předmětné poplatky jsou veřejnými prostředky a že ostatní námitky žalobce byly vypořádány v rámci odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když poplatkovou povinnost žalobce vypočítal z evidence skutečně uložených odpadů na skládku Svěbořice v období od 1.6.2008 do 30.11.2008. Žalobce je povinen poplatek vybrat při uložení odpadu na skládku. Poplatek není jeho vlastnictvím, a proto nemůže se svozovou firmou dohodnout vybrání poplatku jinak, než stanoví zákon, tj. tak, aby příjemce poplatku obdržel poplatek ve lhůtě dle § 46 odst. 2 zákona o odpadech. Předmětem dohody o odkladu placení nebo o vzájemném započítání pohledávek mezi smluvními partnery může být pouze cena za vzájemně poskytnutá plnění, nikoliv však vybraný poplatek od původce, protože tento poplatek není ve vlastnictví svozové firmy ani provozovatele skládky, ale je pouze v jejich přechodné držbě. Pokud je poplatek fakturován spolu s cenou za poskytnutá plnění, je nutné při stanovení výše poplatku vycházet z průběžné evidence odpadů, tak jak to provádějí ostatní provozovatelé skládek. Lze však také poplatek vybírat (účtovat - fakturovat) zcela samostatně. Zákon předpokládá, že provozovatel skládky plní povinnosti a poplatek vybírá při uložení odpadu na skládku a následně pak vybrané poplatky předává příjemci poplatku k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce. Nelze se odvolávat na to, že se odvádějí pouze vybrané poplatky, když provozovatel sám poplatek nevybral, ač mohl, a nesplnil zákonnou povinnost poplatek vybrat. Žalobce porušil zákon, když nevybral poplatky za uložení odpadů na skládku Svěbořice, a nemůže se proto odvolávat na znění zákona o odvádění pouze vybraných poplatků, když sám nesplnil a nezabezpečil prvotní zákonnou povinnost poplatek vybírat, z níž pak vyplývá zákonná povinnost následná, tj. povinnost poplatky odvádět.

Zákon dle žalovaného nestanoví, že poplatky je nutné vypočítávat z účetní evidence, resp. z účetních dokladů, které vyhotovuje provozovatel skládky. Základní složka poplatku se platí za uložení odpadu na skládku (§ 46 odst. 1). Průběžná evidence odpadů je velmi přesným přehledem o všech odpadech uložených na skládku se všemi údaji potřebnými k výpočtu poplatku. Průběžnou evidenci uložených odpadů na skládku vede provozovatel skládky dle ust. 39 odst. 1 zákona o odpadech a dle § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Tato evidence obsahuje veškeré potřebné údaje pro výpočet poplatků za uložení odpadu na skládku. Správní orgán I. stupně proto v souladu se zákonem vypočítal poplatky, které je žalobce povinen zaplatit zákonnému příjemci poplatku, jímž je Město Ralsko. Spisový materiál obsahuje všechny údaje potřebné k výpočtu. Žalovaný dodal, že žalobce měl možnost nahlédnout do spisu a mohl si veškeré údaje ověřit a seznámit se s nimi.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve uvedl, že je ode dne 1.8.2007 provozovatelem řízené skládky odpadů S-003 v k.ú. Svěbořice, kterou převzal od předchozího provozovatele, společnosti Technické služby Mimoň s.r.o., na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 19.7.2007.

Žalovaný i správní orgán I. stupně při určování výše neuhrazených poplatků za odpady dle žalobce vycházely z údajů o hmotnosti navezených odpadů získaných z průběžné evidence odpadů a z částky, která již byla žalobcem příjemci uhrazena. Oba rozhodující orgány shodně uvedly, že částka, která měla být uhrazena, činí 3.351.554,- Kč a uhrazená částka pouze 981.921,6 Kč, takže dluh na poplatcích představuje částku 2.369.632,- Kč. Již samotná částka uhrazených poplatků byla dle přesvědčení žalobce vypočtena chybně, neboť příjemce poplatků (Město Ralsko) měl vůči žalobci závazek ve výši 80.295,90 Kč. Na tento závazek byl proveden zápočet, o čemž byl příjemce informován dopisem ze dne 11.7.2009. Skutečně uhrazené poplatky tedy představují částku 1.061.217, 50 Kč.

Další pochybení spatřuje žalobce ve způsobu, jakým správní orgány obou stupňů vypočítaly částku, která údajně měla být žalobcem vyplacena příjemci za uložené odpady. Vycházely totiž z množství odpadu přijatého na skládku a nezabývaly se účetní evidencí žalobce. Tento způsob výpočtu pokládá žalobce za nesprávný, neboť při stanovení poplatkové povinnosti nelze vycházet z množství odpadu přijatého na skládku, jelikož období příjmu odpadu na skládku se výrazně liší od období vzniku poplatkové povinnosti. Výběr a úhrada poplatků je tedy zachycena výhradně v účetní evidenci společnosti a jako podklad pro výpočet dosud nevyplacených poplatků lze použít pouze tuto evidenci.

Podle názoru žalobce může k výběru poplatků za uložení odpadů v běžném měsíci (např. červnu) dojít při běžném bezhotovostním platebním styku nejdříve v měsíci následujícím (tedy v červenci), přičemž termín úhrady těchto poplatků příjemci je dle § 46 odst. 2 zákona o odpadech do konce měsíce následujícího (do konce srpna). Z uvedeného vyplývá, že výběr poplatků v období kontrolovaném správním úřadem, pokud se vychází z množství odpadů uloženého na skládku v tomto období, mohl být ukončen nejdříve v prosinci 2008 a termín jejich úhrady příjemci připadá na leden 2009.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí sice konstatoval, že všem námitkám žalobce vyhověl, přesto ale jeho jediným vodítkem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že na skládku bylo v předmětném období přijato 8.378,885 tun odpadů. Námitkou, že výběr poplatků za toto období (pokud se týká příjmu odpadů na skládku) může být uskutečněn v běžném bezhotovostním platebním styku v období od cca 15.6.2008 do 31.12.2008 a že splatnost takto vybraných poplatků příjemci dle § 46 odst. 2 zákona o odpadech nastává nejdříve v období od 31.7.2008 do 31.1.2009, se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval. Co se týče naturálního množství odpadů a jeho možné vazby na poplatkovou povinnost žalobce, pak jediným možným relevantním obdobím pro stanovení jeho poplatkové povinnosti v období od 1.6.2008 do 30.11.2008 může být ve smyslu § 46 odst. 2 zákona o odpadech období od 1.4.2008 do 30.9.2008, přičemž toto období se významně překrývá s již dříve pravomocným rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje vydaným dne 26.9.2008 pod čj. KULK/56411/20008.

Za nejzávažnější pochybení správních orgánů obou stupňů žalobce považuje samotný předpoklad, že žalobce nesplnil svou povinnost podle § 46 odst. 2 zákona o odpadech, a tím se dopustil protiprávního jednání. Žalobce poukazuje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uvedl, že *„Odvolatel porušil zákon, když nevybral poplatky za uložení odpadů na skládku Svěbořice, nemůže se proto odvolávat na znění zákona o odvádění pouze vybraných poplatků, když sám nesplnil a nezabezpečil prvotní zákonnou povinnost poplatek vybírat, z které pak vyplývá zákonná povinnost následná, poplatky odvádět.“* Toto tvrzení se dle žalobce nezakládá na pravdě. Žalobce za odpad uložený na skládku vystavuje původcům odpadu faktury, pokud nevybere hotovost, čímž plní svou povinnost poplatek vybrat a po zaplacení těchto faktur odvede poplatek v zákonné lhůtě příjemci, čímž splní svou povinnost poplatky odvádět. Povinnost odvést vybrané poplatky se logicky týká jen poplatků fyzicky vybraných, tedy těch peněžních prostředků, které už provozovatel (skládky) drží. Žalobce nemůže odvést něco, co sám nemá. Tuto svou povinnost žalobce plní bezodkladně po uhrazení splatných faktur, a to do konce měsíce následujícího po uhrazení faktury původcem, tedy naprosto v souladu s § 46 odst. 2 zákona o odpadech. Tvrzení, ze kterého vychází úvaha žalovaného, tedy že se žalobce dohodl s původci odpadu na splatnosti faktur „na neurčito“, je nepravdivé, protože na každé faktuře je zcela jasně a určitě uvedeno datum splatnosti. Pokud žalovaný žalobci vytýká poněkud delší splatnost faktur, pak žalobce namítá, že nikde není stanoveno, jakou lhůtu splatnosti mají faktury mít. V této souvislosti poukazuje na veřejnou zakázku města Nový Bor na nakládání s komunálním odpadem, kde v zadávací dokumentaci je uveden požadavek, podle kterého *„úhrada faktur - daňových dokladů bude s minimální splatností 30 dní.“* Z toho je zřejmé, že některé obce předpokládají, že splatnost faktur bude mezi provozovatelem skládky a svozovou společností dohodnuta delší než 14-ti denní. Tvrzení žalovaného, že poplatky nechce vybírat a úmyslně tím poškozují obec Ralsko, jsou tedy podle žalobce naprosto nepřijatelná.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalobce domnívá, že postupem žalovaného byla porušena jeho práva, neboť žalovaný uložil žalobci povinnost zaplatit základní složku poplatku za ukládání odpadů v celkové výši 2.368.696,- Kč a dále povinnost zaplatit penále ze zadržené částky ve výši 133.446,- Kč v rozporu se zákonem, neboť žalobce žádnou právní povinnost neporušil.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že množství odpadu uloženého na skládku od 1.6.2008 do 30.11.2008 podle údajů z průběžné evidence odpadů vedené žalobcem a podléhající poplatku činilo 8.378,85 tuny odpadů, což odpovídá výši poplatku 3.351.554,- Kč za předmětné období. Tyto poplatky měly být do 31.12.2008 v souladu s. § 46 odst. 2 zákona o odpadech předány Městu Ralsko. Množství uložených odpadů na skládku není tedy sporné. Není ani sporná výše poplatku, neboť je stanovena podle přílohy č. 6 zákona o odpadech, tedy 400,- Kč za 1 tunu odpadů uložených na skládku žalobce. Částka uhrazená žalobcem obci činí 981.921,60 Kč (v této částce je akceptovaná částka 291.173,60 Kč zaplacená Městu Ralsko dne 6.1.2009 za měsíc listopad 2008). Celkovou částku zaplaceného poplatku po jednotlivých měsících sdělilo správnímu orgánu I. stupně Město Ralsko a také sám žalobce v přípisu ze dne 12. 2. 2009 a jeho příloze. Rozdíl spočívá pouze v tom, za který měsíc došlo k zápočtu dlužné částky Města Ralsko ve výši 80.295,90 Kč. Žalobce uvádí červen 2008 a Město Ralsko srpen téhož roku. Na výši celkové částky uhrazené žalobcem to však nemá žádný vliv, tedy i částka poplatků zaplacená žalobcem Městu Ralsko do 31.12.2008 nemůže být sporná.

K tvrzení žalobce, že správní orgány obou stupňů vypočetly špatně neuhrazenou částku poplatků, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozdíl, který činí 936,- Kč ve prospěch žalobce, je odůvodněn již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedená částka byla odečtena jako prokazatelně nezaplacený poplatek původce JESIS cz s.r.o. (faktura č. 2080151, splatná 14. 11.2008). Tuto fakturu s nezaplaceným poplatkem poskytl sám žalobce, je součástí spisu a v příslušných výpočtech (tabulka č. 2) je tato skutečnost uvedena. Žalobce v průběhu celého řízení tuto námitku nevznesl. Správní orgán I. stupně považoval toto nezaplacení poplatku za případ dle § 46 odst. 2 poslední věta, tedy že žalobce ohlásil nesplnění povinnosti původcem krajskému úřadu, proto tuto částku odečetl z celkové poplatkové povinnosti, ač jmenovaný původce prvoinstančnímu orgánu sdělil, že odběratel odpadu (tedy žalobce) prodloužil splatnost poplatku. Prodloužení splatnosti však nebylo žádným dokladem prokázáno, přesto byl tento odečet proveden ve prospěch žalobce.

Žalovaný dále uvedl, že jak vyplývá z přípisu žalobce ze dne 16.2.2009 a jeho přílohy č. 3, do konce roku 2008 zaplatili téměř všichni dodavatelé odpadu žalobci poplatky za předmětné období. Za jediného prokázaného dlužníka spolu s neuhrazenou fakturou s dlužnou částkou poplatku 936,- Kč, byla žalobcem označena firma JESIS cz s.r.o., přičemž tato částka byla odečtena z poplatkové povinnosti. Všichni ostatní dodavatelé odpadu uvedení žalobcem zaplatili poplatek do konce roku, tři dodavatelé do konce ledna 2009 (částka poplatku 3.588,- Kč) a poplatek 500,- Kč byl z účtu firmy Jesis cz. s.r.o., odepsán dne 5. 3. 2009. Společnost COMPAG SEVER s.r.o., uhradila žalobci dne 5.1.2009 částku poplatku 399.944 Kč. V době, kdy správní orgán I. stupně rozhodoval, tedy existovala pouze jediná nevybraná částka poplatku 936,- Kč, která byla z poplatkové povinnosti žalobce odečtena.

Žalovaný trvá na interpretaci ustanovení § 46 odst. 2 zákona o odpadech, která byla popsána v napadeném rozhodnutí, tedy na tom, že poplatky za odpady uložené na skládku je nutné zaplatit příslušné obci do konce měsíce následujícího po měsíci, kdy měly být vybrány při uložení odpadu na skládku. Konstatoval, že poplatky od dodavatelů odpadu na skládku měl žalobce do konce roku vybrány kromě částky 4.088,-Kč, která však byla zaplacená také,

ale opožděně. Žalovanému není známo, proč by se měla poplatková povinnost překrývat s předcházejícím obdobím, když žalobce i obec Ralsko se vzájemně shodli na období a zaplacených částkách, které vycházejí z průběžné evidence odpadů vedené žalobcem.

Ke splatnosti faktur žalovaný poznamenal, že obecně je skutečně na stranách obchodního kontraktu, jak si stanoví splatnost faktur za provedené práce, činnost atp. Toto však nemůže platit o poplatcích za ukládání odpadů na skládky, kdy nejde o žádný obchodní vztah, o smlouvu mezi provozovatelem skládky a povinnou osobou, která má poplatek platit. Zvláštní zákon, kterým je zákon o odpadech, stanoví pravidla jiná – ustanovení § 46 odst. 2 v souvislosti s odstavcem 3 zákona o odpadech jednoznačně konstatuje, že příjemcem poplatku je obec, na jejímž katastrálním území se skládka nachází. Poplatky nemohou být ve vlastnictví svozové firmy (oprávněné osoby, která odpady převezme od původců) ani ve vlastnictví provozovatele skládky. Tyto osoby, které mají poplatky řádně vybrat, je mají v přechodné držbě a následně je musí ve lhůtách stanovených zákonem předat příslušné obci. Splátnost poplatků tedy nemůže být předmětem žádného obchodu ani žádné svobodné vůle spočívající v dohodě, neboť jde o veřejné prostředky. Je na žalobci, jak splní zákonnou povinnost poplatek vybrat. Poplatek vůbec není třeba vybírat spolu s vyúčtováním za ostatní služby.

Na skládku Svěbořice, kterou provozuje žalobce, dodává zcela zásadní množství odpadů (neprůkazný odhad 80 %) firma COMPAG SEVER s.r.o. S touto svozovou firmou, která přebírá odpady od původců, kteří prvotně poplatky platí, je žalobce majetkově propojen tak, že tato firma vlastní 50 % majetkového podílu žalobce. Obě firmy přitom mají stejné jednatele (Radek Lizec a ing. Jiří Blecha). Při akceptaci interpretace žalobce, že si dodavatel odpadu na skládku může dle obchodního zákoníku dohodnout jakoukoli splatnost poplatku, by pro obě firmy bylo výhodné si dohodnout splatnost „na neurčito.“ S poplatkem vybraným od původců by pak mohly volně disponovat jako se svým vlastnictvím. Podle tabulek, které vypracoval žalobce v přípisech ze dne 16.2.2009 a ze dne 12. 3. 2009, je evidentní, že právě a pouze svozové firmy COMPAG SEVER s.r.o., a Technické služby Mimoň, s.r.o. (které zanikly fúzí do firmy COMPAG SEVER s.r.o., na základě smlouvy o fúzi ze dne 24. 9. 2008), zaplatily žalobci (poplatky) za období 6/08 - 10/08 až dne 3. 12. 2008 a poplatky za měsíc 11/08 dne 5.1.2009. Žalovaný si klade otázku, proč ostatní dodavatelé odpadu na skládku, např. firma Marius Pedersen, mají lhůty zcela jiné. Dohodnutá dlouhodobá splatnost poplatku firem majetkově propojených se žalobcem má však vliv pouze na výši penále podle § 47 zákona o odpadech. Logicky nemůže mít vliv na poplatek nezaplacený žalobcem Městu Ralsko za předmětné období, když neexistují žádní dlužníci poplatku na straně dodavatelů odpadu na skládku.

Žalovaný poznamenal, že všichni provozovatelé skládek platí poplatky příslušné obci podle průběžné evidence odpadů v souladu se zákonem a pokud poplatek vybírají spolu s vyúčtováním ostatních služeb pro původce či oprávněnou osobu a pokud se jim nepodaří poplatek ve stanovené lhůtě vybrat, zaplatí poplatek obci, aniž by ho skutečně ve stanovené lhůtě vybraly.

Žalobce dle názoru žalovaného pouze obecně tvrdí, že se prvoinstanční orgán nezabýval splatností faktur, aniž by sám uvedl a doložil doklady o nezaplacených poplatcích konkrétními subjekty, které pak způsobují dluh na poplatcích vůči Městu Ralsko. V přípise ze dne 16.2.2009 žalobce doručil soupis faktur za uvedené období, kde uvádí, kdy mu byly poplatky proplaceny. V průběhu správního řízení (ani v žalobě) nepředložil doklady o tom, že by konkrétní dodavatel odpadu na skládku poplatky nezaplatil. Také proto má žalovaný za

prokázané, že žalobce poplatky vybral, ale Městu Ralsko je nepředal. Žalovaný dodal, že podle § 46 odst. 2 má žalobce jako provozovatel skládky povinnost informovat příjemce poplatku o dlužných poplatcích, pokud původce poplatek nezaplatil, a pokud tak učiní, musí krajský úřad o zaplacení poplatku dlužníkem rozhodnout. Žalobce však nikdy neinformoval o tom, že by některý z dodavatelů odpadu na skládku Svěbořice poplatek nezaplatil.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. K věci samé uvedl, že soud by se podle něj měl zabývat zásadní otázkou nedostatku pasivní legitimace krajského úřadu ve správním řízení k uložení povinnosti žalobci zaplatit dlužný poplatek za ukládání odpadu. Krajský úřad stanovil žalobci povinnost zaplatit poplatek za uložení odpadu, ačkoliv tato povinnost je dle § 16 zákona o odpadech dána původci odpadu, který je povinen zaplatit poplatek způsobem stanoveným v zákoně. Žalobce má za to, že krajský úřad dle § 78 zákona o odpadech překročil svoji kompetenci, když uložil žalobci povinnost, kterou nemůže ukládat provozovateli skládky, ale jen původci odpadu. Žalobce dále poukázal na protokol o kontrole ze 4.12.2008, podle kterého důvodem kontroly bylo získání průběžné evidence odpadů ukládaných na skládku, která měla být podkladem pro správní řízení s provozovatelem skládky a nikoliv s původcem. K upozornění soudu na to, že žalobní námitky proti správnímu rozhodnutí mohou být uplatněny pouze ve dvouměsíční lhůtě běžící od doručení rozhodnutí a k upozornění, že námitky, které žalobce nyní vznáší při ústním jednání, nejsou součástí žaloby, žalobce odkázal na § 76 odst. 3 poslední větu s.ř.s., kde se uvádí, že vady řízení mohou vyjít najevo i při jednání a k dotazu soudu, zda namítá nicotnost nebo vady řízení, uvedl, že namítá nicotnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný při jednání před soudem poukázal § 47 zákona o odpadech, podle kterého byla povinnost žalobci uložena s tím, že tuto povinnost podle citovaného ustanovení ukládá krajský úřad provozovateli skládky, kterým je žalobce. Žalovaný souhlasí s tím, že poplatek nejprve platí ten, kdo odpad vyprodukoval. Praxe je taková, že tento poplatek se platí svozové firmě a ta jej pak platí provozovateli skládky. Prvotní je tedy původce odpadu, nicméně v případě, že všichni tito původci poplatek zaplatili a provozovatel skládky poplatek vybral, je jeho povinností podle zákona, aby tento poplatek odvedl. V dané věci bylo prokázáno, že žalobce poplatek vybral. Žalovaný soudu při jednání předložil dohodu o uznání závazku a jeho postupné úhradě ze dne 1.4.2009 uzavřenou mezi Městem Ralsko a žalobcem, která byla uzavřena s odkazem na rozhodnutí krajského úřadu č.j. KULK/14673/2009 vztahující se k období do 30.11.2008, tedy s odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce přednesu žalovaného oponoval tím, že není pravdou, že by poplatky byly vybrány. Zdůraznil, že povinnost (provozovatele skládky) odvést poplatek příjemci se váže jen k vybraným poplatkům. Krajský úřad však žalobci uložil platbu částky za uložený odpad, přestože tato povinnost je dána jen tehdy, jestliže provozovatel poplatek vybere. Věc není dle žalobce průkazná i vzhledem k tomu, že obec Nový Bor vede u Okresního soudu v České Lípě soudní spor se svozovou firmou. Dodal, že v zákoně je sice obecně stanovena lhůta k odvodu vybraných poplatků, nicméně nejde o konkrétní lhůtu k určitému datu. K listině předložené žalovaným, kterou je dohoda o uznání závazku a jeho postupné úhradě ze dne 1.4.2009, žalobce uvedl, že tato dohoda je dle jeho názoru neplatná. Pozbyla platnosti, neboť jedna ze stran nedodržela dohodu. Přestože byl sjednán splátkový kalendář, město nedodrželo závazek vyplývající z dohody a vedlo exekuci na účty žalobce. Předmětnou dohodu o uznání závazku žalobce považuje za irelevantní pro rozhodnutí v této věci. Dále uvedl, že samotná faktura není dokladem o zaplacení poplatku. Má za to, že v dané věci neměl správní orgán vycházet z pouhého zjištění o uložení odpadu, protože podle uložení odpadu se nedá prošetřit,

kolik měl žalobce zaplatit. Klíčový je pojem vybraných poplatků, přičemž vybrané poplatky se dají zjistit jen dle účetní evidence.

Dle žalovaného byla vedena exekuce na účty žalobce vedena až v roce 2012. Žalovaný považuje za podstatné, že žalobce v řízení předložil faktury, z nichž je zřejmé, kdy tyto faktury byly zaplacený. Na tuto skutečnost žalovaný poukázal i ve vyjádření k žalobě. Podstatné je tedy to, co žalobce na poplatcích vybral, a to bylo prokázáno. Na dokreslení dodal, že povinnost provozovatele skládky není ze strany žalobce plněna ani nadále a žalobce na poplatcích dluží cca 35.000.000,- Kč.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování důkazy navrženými žalobcem ani listinami, které mu předložil žalovaný.

Na základě podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 45 odst. 1 zákona o odpadech za ukládání odpadů na skládky je původce povinen platit poplatek.

Podle § 46 odst. 1 zákona o odpadech poplatek za ukládání odpadů na skládky se skládá ze dvou složek. Základní složka poplatku se platí za uložení odpadu, za uložení nebezpečného odpadu se dále platí riziková složka.

Podle § 46 odst. 2 zákona o odpadech poplatek od původce vybírá provozovatel skládky při uložení odpadů na skládku. Provozovatel skládky potvrdí původci vybrání poplatku. Provozovatel skládky odvádí vybrané poplatky příjemci poplatku vždy k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce a současně ho informuje o dlužných poplatcích. Pokud původce nezaplatil poplatek ve stanovené výši, uloží mu povinnost zaplatit poplatek krajský úřad, který vydal souhlas k provozování skládky, rozhodnutím na návrh příjemce poplatku.

Podle § 46 odst. 3 zákona o odpadech poplatek je v rozsahu stanoveném tímto zákonem příjmem obce, na jejímž katastrálním území je skládka umístěna, a Státního fondu životního prostředí České republiky.

Podle § 47 odst. 1 zákona o odpadech ve znění účinném do 31.12.2010 pokud provozovatel skládky neodvedl obci nebo Státnímu fondu životního prostředí vybraný poplatek ve stanovené lhůtě, uloží mu povinnost zaplatit poplatek krajský úřad, který vydal souhlas k provozování skládky, rozhodnutím, na návrh příjemce poplatku. Za neodvedený poplatek se platí penále ve výši 0,5 promile ze zadržené částky denně. Penále je příjmem obce.

Podle § 48 odst. 1 věta první zákona o odpadech základní složka poplatku je příjmem obce, na jejímž katastrálním území skládka leží.

Podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí je nicotné. Toto rozhodnutí, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně není stíženo žádnými zásadními vadami, které by měly za následek jeho nicotnost. V dané věci je nesporné, že žalobce je provozovatelem skládky. Pravomoc Krajského úřadu Libereckého kraje k vydání rozhodnutí, jímž bude žalobci jakožto provozovateli skládky uložena povinnost zaplatit poplatek vybraný za uložení odpadů na skládku, který nebyl ve stanovené lhůtě odveden obci, spolu penále ze zadržené částky, zcela nepochybně vyplývá z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o odpadech, podle kterého bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souzené věci také vydáno. Jinou otázkou je, zda tato povinnost byla žalobci uložena v souladu se zákonem a zda její uložení bylo v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodněno.

Žalobní námitky, v nichž žalobce poukazuje na termíny, ve kterých při běžném bezhotovostním platebním styku dochází k úhradě faktur, jimiž svozovým firmám vyfakturoval poplatek za uložený odpad, a stejně tak jeho námitku, že nikde není stanoveno, jakou lhůtu splatnosti mají faktury mít, soud považuje za neopodstatněné. Zákon o odpadech výslovně stanoví nejen to, kdy je provozovatel skládky povinen poplatek za uložení odpadu na skládku vybrat (podle § 46 odst. 2 věty první zákona o odpadech poplatek od původce vybírá provozovatel skládky *při uložení odpadů na skládku*), ale ve třetí větě téhož ustanovení zcela jednoznačným způsobem stanoví také lhůtu, ve které je provozovatel skládky povinen odvést vybrané poplatky příjemci poplatku a zároveň jej informovat o dlužných poplatcích. Provozovatel skládky je tak povinen učinit vždy k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce, tj. kalendářního měsíce následujícího po tom měsíci, ve kterém byl odpad na skládku uložen a poplatek za jeho uložení vybrán. Lhůta, kterou zákon stanoví provozovateli skládky k odvodu vybraných poplatků jejich příjemce, je tedy stanovena zcela určitým a jednoznačným způsobem; argumentace žalobce, že nejde o konkrétní lhůtu s určitým datem, se nezakládá na pravdě.

Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že je věcí žalobce, jakým způsobem zajistí splnění těchto povinností, které mu jakožto provozovateli skládky ukládá zákon o odpadech. Žalobci nebude nikdo diktovat, jaké má stanovit termíny splatnosti faktur, kterými svozovým firmám fakturuje poplatek za odpad uložený na skládku. Je na něm, aby tyto termíny stanovil takovým způsobem, aby mu byl vyfakturovaný poplatek zaplacen a on jej stihl odvést příjemci poplatku v zákonem stanovené lhůtě, zakotvené v § 46 odst. 2 větě třetí zákona o odpadech.

Je-li provozovatelem skládky poplatek za uložení odpadu na skládku fakturován s takovými lhůtami splatnosti, které znemožňují jeho vybrání a odvedení příjemci poplatku v zákonem stanovené lhůtě, lze takové jednání kvalifikovat jako porušování povinnosti vybírat od původce odpadu poplatek *při uložení odpadu na skládku*. Takové protiprávní jednání je správním deliktem podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, za který lze provozovatele skládky postihnout sankcí v podobě pokuty až do výše do 1.000.000,- Kč. Pokuta ve výši až 2.000.000,- Kč pak podle § 67 odst. 3 zákona o odpadech hrozí tomu provozovateli skládky, který by v době 1 roku od právní moci rozhodnutí o uložení pokuty porušil znovu stejnou povinnost, za kterou mu již byla pokuta uložena. V souzené věci však není předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty žalobci za správní delikt, ale rozhodnutí správního orgánu o uložení povinnosti žalobci jakožto provozovateli skládky zaplatit poplatek vybraný za uložení odpadů na skládku, který ve stanovené lhůtě neodvedl obci, a to spolu s penále ze zadržené částky, jež bylo vydáno podle § 47 odst. 1 zákona o odpadech.

Soud pouze pro úplnost dodává, že to, jakým způsobem poplatek za uložení odpadu na skládku fakturují jiné společnosti nebo jaké lhůty splatnosti faktur připouští veřejná zakázka města Nový Bor na nakládání s komunálním odpadem, je zcela irrelevantní. Pro posouzení souladu postupu žalobce při vybírání poplatku se zákonem je rozhodné toliko znění zákona a nikoliv to, jakým způsobem plní své povinnosti jiné subjekty.

Neopodstatněná je též námitka, v níž žalobce zpochybňuje výpočet částky jím uhrazených poplatků provedený správním orgánem s poukazem na provedené započtení závazku, který vůči němu údajně mělo Město Ralsko. I v tomto směru je nutno přisvědčit žalovanému, že poplatky za ukládání odpadu na skládku jsou veřejné prostředky, které nejsou ve vlastnictví svozových firem jakožto osob, které odpad převezmou od původců a dopravují na skládku, ani ve vlastnictví provozovatele skládky. Provozovatel skládky je povinen poplatek toliko vybrat při uložení odpadu na skládku, nestává se ale vlastníkem vybraných poplatků. Vybraný poplatek není jeho příjmem; provozovatel skládky jej má pouze v přechodné držbě a v zákonem stanovené lhůtě musí vybrané poplatky předat (slovy zákona odvést) příjemci poplatku, kterým je obec, na jejímž katastrálním území se skládka nachází. Protože poplatek za uložení odpadu na skládku je platbou stanovenou předpisy veřejného práva a provozovatel skládky se ani po jeho vybrání nestává vlastníkem tohoto poplatku, je nepřipustné, aby oproti své veřejnoprávní povinnosti (závazku) odvést vybraný poplatek jeho příjemci provozovatel skládky prováděl započtení jiných závazků, které vůči němu z jiného titulu má příjemce poplatku.

Pouze na okraj soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce, že v částce uhrazených poplatků chybí částka Kč 80.295,90 Kč, uvedl, že dopis žalobce o provedeném zápočtu došel Městu Ralsko dne 11.8.2008 a v tento den již byly předmětné faktury (závazek Města Ralsko) v celkové částce zápočtu žalobci uhrazeny. K této argumentaci žalovaného se žalobce v žalobě nijak nevyjádřil ani jí žádným relevantním tvrzením nezpochybnil.

Soud nicméně přisvědčil námitce, v níž se žalobce dovolává toho, že povinnost provozovatele skládky odvést vybrané poplatky jejich příjemci se logicky týká jen poplatků již vybraných, tedy těch peněžních prostředků, které už provozovatel skládky vybral a má je ve svém držení. Tato žalobní argumentace je plně v souladu se zněním relevantních ustanovení zákona o odpadech, podle kterých je plátcem poplatku za uložení odpadu na skládku nikoliv provozovatel skládky, ale původce odpadu (§ 45 odst. 1 zákona). Provozovatel skládky tento poplatek od původce odpadu toliko **vybír**á, a to při uložení odpadu na skládku a následně takto **vybraný poplatek** odvádí ve stanovené lhůtě příjemci poplatku (§ 46 odst. 2 zákona). Není-li poplatek původcem odpadu řádně uhrazen, nepřechází jeho platební povinnost na provozovatele skládky; ten je ale v takovém případě povinen informovat příjemce poplatku o dlužných poplatcích. Povinnost zaplatit dlužný poplatek následně ukládá na návrh příjemce poplatku původci odpadu rozhodnutím krajský úřad, který vydal souhlas k provozování skládky (§ 46 odst. 2 zákona). Také ze znění § 47 odst. 1 zákona o odpadech, na základě kterého byla v souzené věci uložena žalobci povinnost zaplatit neodvedený poplatek a související penále Městu Ralsko, jednoznačně vyplývá, že tato povinnost se může týkat jen poplatků, které již byly provozovatelem skládky vybrány (.....pokud provozovatel skládky neodvedl obci nebo Státnímu fondu životního prostředí **vybraný poplatek** ve stanovené lhůtě, uloží mu povinnost zaplatit poplatek....). Lze tedy souhlasit se žalobní námitkou, že žalobci nelze uložit povinnost odvést něco (rozuměj poplatek), který nevybral a nemá jej ve svém držení. Pokud poplatek za uložení odpadu nebyl vůbec vybrán v důsledku protiprávního jednání žalobce, je to důvodem pro uložení sankce (viz výše), nicméně ani v takovém případě zákon neumožňuje přenášet na žalobce platební povinnost, která stíhá výlučně původce odpadu, tj. povinnost platit poplatek za uložení odpadu na skládku.

Žalovaný sice ve vyjádření k žalobě i ve svém přednesu při ústním jednání před soudem zdůrazňoval, že poplatky, které žalobce Městu Ralsko za rozhodné období neodvedl a jichž se napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) týká, byly žalobcem fakticky vybrány, tato jeho argumentace je ale v příkrém rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný tuto skutečnost opakovaně výslovně popřel. Na tomto místě nelze než poukázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uvedl: „*Nelze se odvolávat na to, že se odvádějí pouze vybrané poplatky, když provozovatel sám poplatek nevybral, ač mohl, a nesplnil zákonnou povinnost poplatek vybrat. Žalobce porušil zákon, když nevybral poplatky za uložení odpadů na skládku Svěbořice, a nemůže se proto odvolávat na znění zákona o odvádění pouze vybraných poplatků, když sám nesplnil a nezabezpečil prvotní zákonnou povinnost poplatek vybírat, z níž pak vyplývá zákonná povinnost následná, tj. povinnost poplatky odvádět.*“

Napadené rozhodnutí je tedy zbudováno na závěru, že žalobci byla právem uložena povinnost odvést příjemci i ty poplatky za uložení odpadu na skládku, které jím nebyly vybrány. S tímto závěrem nelze souhlasit, neboť povinnost provozovatele skládky odvést poplatek za uložení odpadů na skládku příjemci poplatku se podle zákona o odpadech může týkat jen vybraných poplatků (k tomu viz výše). Napadené rozhodnutí je z uvedeného důvodu v rozporu se zákonem. Soud proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V dalším řízení bude úkolem žalovaného, aby posoudil, zda poplatky za uložení odpadu na skládku za rozhodné období byly žalobcem skutečně vybrány či nikoliv, a aby nové rozhodnutí ve věci samé v tomto směru náležitě odůvodnil konkrétním poukazem na ty podklady obsažené ve spisovém materiálu, které vybrání příslušných poplatků žalobcem prokazují.

Závěrem soud uvádí, že existence a otázka platnosti dohody o uznání závazku uzavřené mezi žalobcem a Městem Ralsko, vedení případných exekučních řízení proti žalobci či probíhající jednání mezi žalobcem a Městem Ralsko jsou okolnosti, které nemají žádný význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto k nim soud vůbec nepřihlížel.

Protože o věci samé bylo možné rozhodnout na základě spisového materiálu, který soudu předložil žalovaný, shledal soud provádění jakýchkoliv dalších důkazů nadbytečným. Proto při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování účastníky navrženými důkazy.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Douši (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová